

Сирчето:

Отдавна слънцето не праща
Менъ своя си топликъ!
А Дѣдо Мразъ, заможни хора
Не чуватъ моя викъ!

Той иде чакъ отъ дълбинитѣ
На клето ми сърце . . .
Тѣ слѣпи правятъ се, не виждатъ
Тяга по туй лице! . . .

Корави хора, Дѣдо Мразе,
Смилете се надъ менъ —
Душата ми нещастна нека
Да види свѣтълъ день! . . .

Спира всрѣдъ сцената съ оборена отъ жалъ глава.

Дѣца — хоръ:

Нѣма кѣтъ за него топликъ,
Нѣма хлѣбецъ, ни огънь,
Въ тая зима снѣжна, люта
Само то се скита вѣнь.

И рѣка протѣга клето —
Проси милость съ погледъ благъ.
Ахъ, горкото, що да прави? —
Прѣдъ очи му гладъ и мракъ!

Излизатъ напредъ Двѣтъ Снѣжинки. Пѣятъ ободрително.